

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Гзз 45/05
15.09.2005. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Дражића, председника већа, Власте Јовановић, Јелене Боровац, мр. Љубице Јеремић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиље АА, коју заступа пуномоћник ВВ адвокат, против тужене Филијале АД банке, ради поништаја решења одлучујући о захтеву за заштиту законитости Јавног тужиоца Републике Србије Гт. I бр. 4047/04 од 9.2.2005. године подигнутог против пресуде Општинског суда у Вршцу П 1 број 2048/03 од 22.4.2004. године и пресуде Окружног суда у Панчеву Гж број 2545/04 од 29.10.2004. године, у седници већа одржаној 15.9.2005. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости Јавног тужиоца Републике Србије и укидају се пресуда Окружног суда у Панчеву Гж број 2545/04 од 29.10.2004. године и пресуда Општинског суда у Вршцу П 1 бр. 2048/03 од 22.4.2004. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Вршцу П 1 број 2048/03 од 22.4.2004. године усвојен је тужбени захтев тужиље па је као незаконито поништено решење тужене о отказу уговора о раду тужиљи број 182/4-1 од 31.10.2003. године у ставу два диспозитива и тужена Филијала АД банке, обавезана је да тужиљи исплати износ од 219.268,35 динара на име разлике до пуног износа отпремнине са законском затезном каматом почев од 1.11.2003. године до коначне исплате, као и да јој надокнади трошкове поступка у износу од 24.800,00 динара са истом каматом од пресуђења до коначне исплате све у року од 15 дана под претњом извршења.

Пресудом Окружног суда у Панчеву Гж 1 број 2545/04 од 29.10.2004. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена је пресуда Општинског суда у Вршцу П 1 бр. 2048/03 од 22.4.2004. године.

Против наведених пресуда Јавни тужилац Републике Србије је у законском року подигао захтев за заштиту законитости због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијане пресуде у смислу чл. 408. став 1. у вези члана 386. раније важећег Закона о парничном поступку који се примењује на основу члана 491. став 1. и 4. Закона о парничном поступку ("Сл. гласник РС" број 125/04), Врховни суд је нашао да је захтев за заштиту законитости основан.

Тужена Филијала АД банке је решењем од 31.10.2003. године отказала уговор о раду тужиљи АА због престанка потребе за њеним радом на основу члана 101. став 1. тачка 8. Закона о раду уз право на исплату отпремнине по члану 117, која отпремнина је ставом 2. тога решења тужиљи исплаћена у нето износу тако што је од бруто износа остварених просечних зарада у износу од 717.631,38 динара извршено умањење за 30,8% на име пореза и доприноса за утужених 219.268,35 динара, те је тужиљи признат и исплаћен нето износ отпремнине од 498.368,03 динара.

Тужиља тужбом тражи да се поништи као незаконито ово решење тужене банке о отказу уговора о раду у ставу 2 диспозитива који се односи на отпремнину, тако што ће се обавезати тужена банка да тужиљи исплати износ од још 219.268,35 динара на име разлике отпремнине од исплаћене у нето износу до припадајуће у бруто износу. Та утужена висина разлике од нето до бруто износа међу странкама није спорна, представља утужени износ, а утврђена је и обављеним вештачењем по судском вештаку ВВ овлашћеном актуару на који странке нису имале примедбе. Нижестепени судови закључују да отпремнина има социјалну функцију, да нема карактер зараде, да се на исту не плаћају порези и доприноси, већ да се плаћа само порез од стране послодавца на износе веће од неопорезованих утврђених у члану 117. Закона о раду, да се приликом обрачуна отпремнине за основицу има применити бруто зарада а не нето, да је тужена као послодавац при утврђивању, обрачуну и исплати отпремнине тужиљи неосновано обуставила утужени износ на име пореза и доприноса, па је стога побијаном пресудом усвојен тужбени захтев, поништено као незаконито решење тужене банке у делу који се односи на отпремнину, тако што је тужена банка обавезана да тужиљи исплати још износ од 219.268,35 динара на име разлике до пуног износа отпремнине.

Републички јавни тужилац у благовремено поднетом захтеву за заштиту законитости (11.2.2005. године) побија обе нижестепене пресуде због битне повреде поступка и погрешне примене материјалног права са предлогом да Врховни суд Србије укине обе нижестепене пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење уз образложење да је изложено правно схватање нижестепених судова у супротности са предписима материјалног права којима је регулисана обавеза плаћања пореза и доприноса на примљена

прописима материјалног права којима је регулисана обавеза плаћања пореза и доприноса на примања запослених. У захтеву се даље наводи да примања по основу отпремнине због престанка потребе за радом запосленог нису ослобођена плаћања пореза на доходак грађана по одредбама Закона о порезу на доходак грађана и доприноса за обавезно пензијско, инвалидско и здравствено осигурање и за случај незапослености по одредбама Закона о пензијском и инвалидском осигурању, Закона о здравственом осигурању и Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености. Зато, Републички јавни тужилац сматра да је тужена правилно поступила када је приликом исплате спорне отпремнине тужиљи обуставила износ који отпада на плаћање наведених доприноса и пореза на доходак грађана, те да се нижестепени судови због погрешне примене материјалног права нису упустили у утврђивање тачности обустављених износа који падају на терет радника због чега је и предложено укидање нижестепених пресуда.

Код таквог стања ствари обзиром на одредбе члана 2. став 1. Закона о порезу на доходак грађана ("Сл. гласник РС" број 24/01 и 80/02), одредбе члана 9. став 1. тачка 19. истог Закона као и одредбе члана 117. и 101. Закона о раду а имајући у виду и одредбе Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Сл. гласник РС" број 34/03) члан 8. став 1. у вези члана 175. став 1. те члана 170. став 1. и 3. и члана 184. став 1. наведеног Закона, као и одредбе Закона о здравственом осигурању ("Сл. гласник РС" број 18/92...18/02), члана 108а) те одредбе Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености ("Сл. гласник РС" број 71/03), члана 128. и 132. основано се у захтеву за заштиту законитости указује да је изложено правно схватање нижестепених судова у супротности са наведеним прописима материјалног права којима је регулисана обавеза плаћања пореза и доприноса на примања запослених. Међутим, како се нижестепени судови због погрешне примене материјалног права нису упустили у утврђивање тачности обустављених износа који падају на терет радника то је Врховни суд усвојио захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Србије и укинуо обе нижестепене пресуде применом члана 394. у вези члана 408. став 2. ЗПП да би првостепени суд у поновном поступку сагласно изложеном поново одлучио о основаности тужбеног захтева тужиље.

Председник већа- судија

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дц